

Inhoud

1. Tietjes	9
2. Verrassing	14
3. Kijk uit voor zakkenrollers.....	19
4. Rechtsaf bij Blote Bet	29
5. Briefjes aan de lamp	35
6. Ik rijd niet mee met vreemde mensen	40
7. Bekeuring.....	45
8. Gevonden voorwerpen	53
9. ‘Kan ik u van dienst zijn?’	61
10. Stabiele zijligging	69
11. Frozen.....	78
12. Onderbroeken.....	86
13. Knetterende winden	90
14. Frikandelbroodjes.....	99
15. Met een zwembad	105
16. Bedankt voor alles	112
17. Puinhoop	119
18. Perfect	124
19. Hebben we wat te vieren?.....	127

Oké, als jij toevallig per ongeluk
dit document opent,
STOP met lezen!!!
Want dit is GEHEIM!!

STOP!
GA WEG!!

STRENG VERBODEN OM VERDER TE LEZEN!!!

als je het wel doet, verander je in een
STINKEND WRATTENZWIJN!!

Er was pas een echte schrijver bij ons op school, en die vertelde dat de eerste zin van een boek superspannend moet zijn. Bijvoorbeeld ‘Toen Ali wakker werd, zag hij twee roodgloeiende ogen die hem aanstaarden.’ Of ‘Naomi had nooit gedacht dat kakkerlakken zo goed zouden smaken.’ Of ‘Toen ik van school kwam, zag ik de bus voorbij denderen. Er rende een man naast. Het was de buschauffeur. De bus was vertrokken zonder dat hij erin zat.’

Dat je denkt: ik móet weten hoe dit verder gaat.

Ik wil later ook schrijver worden, en dit wordt mijn eerste boek, dus het moet wel goed zijn. Dus. Mijn eerste zin. Weet je wat, ik bedenk er een paar, en dan kies ik aan het eind de beste uit.

→ Ik had nooit gedacht dat mijn leven binnen één dag zou veranderen in een RAMP.

→ Ik had nooit gedacht dat mijn moeder zo dom was.

→ Ik had nooit gedacht dat ik op klaarlichte dag beroofd zou worden en door het leven zou moeten gaan als zwerver.

→ Dit wordt het ergste jaar van mijn leven.

1 Tietjes

‘**H**é, Romy’, zei mijn moeder. Ze stootte me aan met haar elleboog. ‘Wat zou jij ervan vinden als wij naar Frankrijk zouden verhuizen? Of naar Italië?’

We zaten samen op de bank naar *Ik vertrek* te kijken. Het ging over een familie die naar Frankrijk verhuisde, omdat de vader en moeder het te druk vonden in Nederland. Ze moesten altijd maar werken, en ze hadden helemaal geen tijd om leuke dingen te doen met hun kinderen. Dus kochten ze een vervallen huis in Frankrijk dat ze helemaal op moesten knappen. ‘En dan gaan we er een bed and breakfast van maken,’ zeiden ze tegen elkaar, ‘en dan eten we ’s avonds met z’n allen aan zo’n lange tafel buiten, met de gasten erbij.’

Maar het ging allemaal mis. Ze kenden eigenlijk geen Frans, de muren van hun huis waren beschimmeld, het dak lekte, er kwam bruin water uit de kraan (alleen koud), er lagen dooie muizen in de slaapkamers en de verwarming deed het niet. En toen de verwarming gemaakt was, stroomde de wc over, en liep er poepwater door de gangen. Ze moesten gaten in muren hakken en het riool uitgraven en het dak repareren. Zelf. Want hun geld was al op, en ze konden geen werkmensen vragen om het te doen. Voor hun kinderen hadden ze helemaal geen tijd natuurlijk. Ze hadden het te druk.

Ik vertrek is altijd vooral heel zielig voor de kinderen. Die willen helemaal niet weg uit Nederland, maar ze moeten wel, want als je vader en moeder verhuizen, dan kun je niet in je eentje achterblijven. En dan moet je in Frankrijk of Spanje of Italië naar school, terwijl je die taal helemaal niet kent. Je kunt alleen un, deux, trois, en dan kom je in een klas waar je niemand kent, en

waar je geen vrienden hebt, en je KRIJGT ook geen vrienden, want je verstaat niet wat de andere kinderen zeggen. Je begrijpt de juf niet, dus je hebt altijd slechte cijfers en je blijft nog zitten ook. En je hebt superveel heimwee naar Nederland, naar je vrienden en je familie, maar je weet nu al dat je vader en moeder niet luisteren als je zegt dat je terug wilt. Want die willen daar hun hele leven blijven wonen, omdat het er zo heerlijk rustig is. Serieus, wie houden ze voor nou voor de gek, denk ik dan.

‘Een bed and breakfast’, zei mijn moeder dromerig. ‘Dat we dat dan opknappen, met z’n allen.’

‘Ja, haha. Grappig, mam.’

Mijn moeder is best slim hoor, ze werkt bij het Rijksmuseum, ze weet alles van oude schilderijen en van hoe de mensen vierhonderd jaar geleden leefden, maar van klussen heeft ze helemaal geen verstand. Als er bij ons op de boot geklust moet worden, doet mijn vader dat. Mijn vader zit bij de brandweer.

‘Nee, serieus, Romy’, zei ze, en ze zette de tv op pauze en pakte haar telefoon. ‘Moet je dit huis zien!’

Ze liet me foto’s zien van een kasteel met torentjes en met een tuin die meer op een park leek. En van een bouwval aan zee, met heuvels op de achtergrond. En van een grasveld met bomen eromheen (‘Er staat nog niks, maar hier zouden we een camping kunnen beginnen’). ‘Heel leuk hoor, mam,’ zei ik, terwijl ik haar haar telefoon teruggaf, ‘maar het is geen 1 april.’

‘Ik maak geen grapje, Romy. Het lijkt me zo fijn om hier weg te kunnen. Ik bedoel, Amsterdam is een fantastische stad, maar ik ben wel een beetje klaar met de drukte. En daarbij, we zijn wel een beetje uit dit huis gegroeid, vind je niet?’

Oké, dat laatste was waar. Ons huis is geen gewoon huis, maar een vrachtschip van 82 vierkante meter. Dat klinkt misschien groot, maar het is behoorlijk klein voor vijf personen, 5873 boe-

ken en een piano. Het is zo klein, dat je elkaar voortdurend tegenkomt, ook als je dat helemaal niet wilt, en dat je alles van elkaar hoort en ziet en ruikt.

Tot vorig jaar sliep ik samen met Niels en Splinter (mijn broers) in één slaapkamer. Vorige zomer heeft papa als verrassing het berghok in het vooronder omgetoverd tot een slaapkamer, omdat hij vond dat ik als meisje toch een beetje privacy nodig heb. Dat was na die keer dat Splinter me uitlachte toen ik in mijn onderbroek onder de douche vandaan kwam. 'Kijk nou, Romy heb tietjes!'

Ik had vroeger medelijden met Harry Potter, omdat hij in die kast onder de trap moest slapen. Maar nu slaap ik zelf in een berghok onder een trap. Alleen mijn bed past erin, en je kunt niet rechtop staan, want dan stoot je je hoofd. En het ergste is dat ik nog dankbaar ben ook, want het is TIEN keer beter dan met je stinkende, boerende, schetende broers in een kamer slapen. Aan de zijkant boven mijn bed hangen planken voor mijn boeken en mijn unicornverzameling, en mama heeft op de wand boven mijn voeteind een poster van een touwbrug in de mist geplakt. Als ik er vanuit mijn bed naar kijk, heb ik het gevoel dat ik aan de rand van het oerwoud sta en dat ik zo een avontuur in kan stappen. Papa heeft mijn bed zelf getimmerd, en hij heeft er bergruimte onder gemaakt voor mijn kleren, want er is geen plek voor een kast. Er zit geen normaal raam in mijn kamer, alleen een ronde patrijspoort. Er moet geen brand uitbreken, want die patrijspoort is te klein om door naar buiten te gaan, dus ik zal moeten kiezen wat ik wil redden: mijn hoofd of mijn voeten.

Maar dat betekent nog niet dat ik weg wil uit Amsterdam. In Amsterdam GEBEUREN tenminste dingen. Je kunt vanuit je woonboot vissen vangen voor het avondeten. Of (dat is eigenlijk meestal) je vangt een fiets. In de winter kun je zo van het dek op het ijs springen en naar school schaatsen.

In Amsterdam zijn sjieke hotels waar filmsterren slapen, en museums waar schilderijen uit gestolen worden. Er zijn agenten op paarden die achter boeven aan zitten. Er zijn trams en fietstaxi's en mensen met roze en groen haar. Er is dag en nacht muziek en gepraat en geblaf en gebel en getoeter. En als je de drukte zat bent, haal je het anker op en dan vaar je naar het IJsselmeer of naar Schiermonnikoog.

In Amsterdam heb je de leukste school van de wereld, waar ik naast mijn beste vriendin Meryem zit. Meryem en ik kennen elkaar al vanaf groep 1. We hebben samen in de zandbak gespeeld en elkaar met schepjes geslagen. We hadden op dezelfde dag onze eerste tand eruit, en we zijn één dag na elkaar jarig, en dus vieren we onze feestjes altijd samen.

En in Amsterdam woont de leukste jongen van de wereld, Ayden, met zijn bruine haar en bruine ogen, op wie ik al een jaar verliefd ben, maar die NOOIT iets tegen me zei, behalve als hij een pen nodig had of mijn huiswerk over wilde schrijven. Tot twee weken geleden. Toen begon hij ineens met mij te praten in de pauze. Nou ja, oké, met Meryem en mij, want wij zaten met z'n tweeën op het bankje bij de muur, en hij kwam erbij zitten. Maar het was duidelijk dat hij alleen oog voor mij had en hij heeft me ook toegevoegd op Insta. Ik weet zeker dat het niet lang meer kan duren voordat we iets hebben. Eigenlijk denk ik DAT we al iets hebben, een soort onzichtbare band die wij allebei voelen, maar waar je het dan niet over hoeft te hebben. Ik hoop niet dat Meryem erg jaloers is, want ik weet dat zij hem ook leuk vindt, maar helaas pindakaas, hij is al bezet.

Dus nee, ik wilde niet naar Frankrijk of naar Italië. Ik wilde in Amsterdam blijven. Maar mama dacht er anders over.

'Stel je voor', verzuchtte ze. 'Rust. En ruimte. Een eigen slaapkamer voor jullie allemaal. Een tuin waar we kunnen ontbijten. En een boomgaard. Eigenlijk zoals ik zelf ben opgegroeid.' (Mama is opgegroeid in Haren, het saaiste dorp van Nederland.) 'Maar

ja. Zoiets vind je niet in Nederland. Alles is helemaal volgebouwd hier. En de huizen zijn zo ontzettend duur. Heel anders dan in Frankrijk. Ik zou het best willen, verhuizen.'

Ik keek haar streng aan. 'Maar dat gaan we niet doen, mam. Echt niet.'

2 Verrassing

‘E ven over de meivakantie’, zei papa, twee weken later, tijdens het avondeten. ‘We hebben een plannetje, mama en ik.’

Mama ging rechtop zitten en keek blij de tafel rond. ‘Wat zouden jullie ervan vinden om dan een weekje naar Frankrijk te gaan?’ ‘Cool!’ riep Splinter, die net een hap had genomen. Kleine korreltjes nasi vlogen uit zijn mond over tafel. ‘Gaan we naar Disneyland Parijs?’

Mama schudde haar hoofd. ‘Nee. Nog veel leuker.’

‘Een roadtrip’, zei papa.

Ik fronste. ‘Roadtrip?’

‘Een rondreis met de auto. Met z’n allen. Lekker avontuurlijk.’

‘Beetje naar huizen kijken en zo’, zei mama.

‘In Frankrijk’, voegde papa er nog aan toe.

Niels schudde zijn hoofd. ‘Mam. We kunnen helemaal niet weg in de meivakantie, Splinter en ik. Je hebt ons zelf opgegeven voor dat surfkamp!’

‘Dat is ook zo’, zei papa. ‘Wat dom. Maar misschien kunnen we dat kamp uitstellen. Dat jullie een andere week gaan.’

Niels zuchtte. ‘Nee, pap. We kunnen dat kamp niet uitstellen. Want het is meivakantie hè. Dat is maar één week.’

Langzaam begon het tot me door te dringen. ‘Waarom willen jullie huizen kijken?’ zei ik. Ik keek naar mama. ‘Je meende het toch niet echt? Van dat droomhuis? Van dat je een bed and breakfast in Frankrijk wil?’

‘Ben je gek!’ zei mama. Ze lachte. ‘Maak je geen zorgen, Romy. Zo ver is het nog lang niet. We gaan alleen maar kijken.’

Zo ver is het nog lang niet? Dit klonk helemaal fout. ‘Dus jullie willen verhuizen! Naar Frankrijk!’

‘Welnee. Het lijkt ons leuk om eens wat anders te doen in de vakantie. Om een beetje naar huizen te kijken. Maar echt niet met de bedoeling om iets te kopen. Helemaal niet. Gewoon. Leuk. Kijken wat er op de markt is.’

‘Ik weet precies wat er dan gebeurt’, zei ik. ‘Dan zien jullie een huis, en dan gaan jullie vragen wat het kost, en dan kopen jullie het.’

‘We hebben helemaal geen plannen in die richting’, zei papa. ‘En we zouden natuurlijk niks doen zonder eerst met jullie te overleggen.’

‘En als wij het niet willen ...’ zei ik.

Papa keek mama aan. Hij trok zijn wenkbrauwen omhoog alsof hij iets vroeg.

‘... dan doen we het niet’, zei mama snel.

‘Ze zijn helemaal gek geworden’, zei ik de volgende dag tegen Meryem. We zaten bij haar thuis op het platte dak, waar we een matras heen hadden gesleept. We dronken muntthee met honing en we aten de koekjes die Meryems moeder zelf gebakken had. ‘Volgens mij willen ze echt weg.’

‘Naar Italië?!’ zei Meryem geschrokken. Ze liet bijna haar theeglas vallen.

‘Nee, naar Frankrijk. Maar dat is net zo erg.’

Meryem ging rechtop zitten. ‘Je gaat niet verhuizen, hoor. Je gaat niet weg. Echt niet. Dat kan helemaal niet.’

Ik veegde mijn haar uit mijn gezicht. ‘Ze willen een roadtrip met ons maken, volgende week. In de meivakantie. Dat zeggen ze dus. Ja duh. Daar trap ik mooi niet in. Ze willen gewoon een huis kopen, daar. En dat we dan in Frankrijk gaan wonen.’

‘Dat kan toch niet!’